

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce, JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci **žalobce: V. S.**, zastoupen JUDr. Jaroslavem Krůškem, advokátem, Karlovy Vary, Jaltská 7, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 3717/VL - 19 - 12 - TZ - 2003 ze dne 19. 8. 2003, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 14 Az 359/2003 - 32 ze dne 20. 10. 2005,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného. Ten svým shora označeným rozhodnutím zamítl stěžovatelu žádost o azyl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni rozhodování žalovaného (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel namítá, že krajský soud vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a skutkové okolnosti, které zjištěny byly, nesprávně hodnotil. Žalovaný nedocenil zejména okolnost, že byl stěžovatel v zemi původu opakovaně pronásledován policií. Dle názoru stěžovatele nemůže být tato okolnost vyvrácena obecným tvrzením, že domovský stát stěžovatele je bezpečnou zemí. Ve vztahu ke skutečnosti, že stěžovatel projížděl Polskem, uvedl, že se jednalo pouze o tranzitní zemi, neboť již při odjezdu z Ukrajiny měl v úmyslu cestovat do České republiky, jíž považoval za bezpečnou z hlediska své osobní bezpečnosti. S ohledem na „neoblibu“ Ukrajinců v Polsku neuvažoval o tom, že by se v Polsku mohl trvale usídlit, či zde požádat o azyl. Stěžovatel dále poukázal na fakt, že byl k emigraci veden z důvodu výrazného útisku ze strany ukrajinských úřadů, a proto se domnívá, že splňuje podmínky, jež zákon o azylu vyžaduje k udělení azylu. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil z důvodu uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a kasační stížnosti přiznal odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Kasační stížnost je přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Pokud stěžovatel namítá, že krajský soud měl napadené rozhodnutí žalovaného zrušit, neboť rozsah zjišťování skutkového stavu a okolností azylově relevantních správním orgánem byl nedostatečný, Nejvyšší správní soud uvádí, že otázkou dokazování a rozsahu zjišťování skutkového stavu v azylovém řízení ve skutkově obdobných případech se zdejší soud zabýval obšírně již ve své předchozí judikatuře a je možné odkázat i na judikaturu jiných soudů, s níž se ztotožňuje. Za všechny je možné odkázat zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, uveřejněný na www.nssoud.cz, v němž bylo jasné judikováno, že správní orgán v řízení o udělení azylu není povinen sám, aniž účastník řízení něco tvrdí, vyhledávat v jeho případě možné znaky pronásledování z azylově relevantních důvodů.

Problematicke tzv. třetí bezpečné země, na níž stěžovatel ve své kasační stížnosti rovněž naráží, se Nejvyšší správní soud rovněž věnoval ve své předchozí obsáhlé judikatuře. Za všechny je možné zmínit se např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2004, č. j. 5 Azs 45/2004 - 51, publikovaném ve sbírce NSS pod č. 325/2004.

Pokud jde o námitku útisku ze strany ukrajinských úřadů, nutno konstatovat, že se jí Nejvyšší správní soud, a to ve skutkově obdobných případech jako je stěžovatelův, již obšírně zabýval; lze jmenovat především rozsudek Nejvyššího správního soudu dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, uveřejněný na www.nssoud.cz, který mj. konstatoval, že obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdlil
předseda senátu